

Arrest

nr. 178 261 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekster is de dochter van I. R. en I. N, dewelke hun beroep gekend is bij de Raad onder de rolnummers 191.471 en 191.475.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de asielaanvraag ten aanzien van Kirgizië en Oezbekistan diende onderzocht te worden. Zij haalt in haar verzoekschrift geen andere argumenten aan dan deze die betrekking hebben op de ouders.

In de mate verzoekster aanhaalt dat lettende op de problemen die Oezbeken kennen bij terugkeer in Oezbekistan na een geweigerde asielaanvraag en de persoonlijke situatie van verzoekster (2 jaar oud), de commissaris-generaal individueel had moeten nagaan in welke mate een terugkeer van de familie van verzoekster naar Oezbekistan mogelijk was, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal enkel bevoegd is om te oordelen of een asielzoeker in aanmerking komt om als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te worden erkend of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij (haar raadsman) ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, niet betwist dat haar asielaanvraag ten aanzien van Kirgizië en Oezbekistan dient te worden onderzocht en dat zij (in haar verzoekschrift) geen andere argumenten aanhaalt dan deze die betrekking hebben op haar ouders.

Inzake verzoekende partij haar moeder I.N. wordt bij arrest nr. 178 260 van 23 november 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt een derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122.444 van 14 april 2014. Verzoekster haar beroep in het kader van haar tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 130.063 van 24 september 2014.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die ze

naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet met name haar vrees dat zij en haar gezin bij terugkeer naar Kirgizië, problemen zou krijgen met etnische Kirgiezen omwille van hun Oezbeekse etnie. Verder zou zij niet naar Oezbekistan kunnen terugkeren omdat haar man en kinderen geen Oezbeekse staatsburgers zijn en niet tot het grondgebied zouden worden toegelaten en dat mogelijk ook haar de toegang tot het grondgebied zou worden geweigerd omdat zij gehuwd is met een Kirgizisch staatsburger.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerdere asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Waar verzoekster opwerpt dat zij en haar man duidelijk hebben aangehaald dat verzoekster de Russische taal niet voldoende machtig is, wijst de Raad erop dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure zelf de Russische taal heeft gekozen als taal van gehoor (zie bijlage 26quinquies).

Daargelaten dat verzoekster de nationaliteit van Oezbekistan heeft en niet die van Kirgizië, volstaat een verwijzing naar algemene rapporten, zoals in casu verzoekster naar algemene informatie omtrent de algemene situatie in Kirgizië (stuk B1, B2 en B3), niet om aan te tonen dat men werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem of haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Ten overvloede verwijst de Raad met betrekking tot de problemen die verzoekster haar echtgenoot, van Kirgizische nationaliteit, en zijzelf in Kirgizië zouden hebben gekend naar hetgeen door de Raad in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot werd beschikt (algemeen rolnummer 191.471):

“1. Verzoeker vraagt een derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122.444 van 14 april 2014 omdat de door hem aangehaalde problemen met etnische Kirgiezen omwille van zijn Oezbeekse origine die hij aanhaalde niet geloofwaardig werden beschouwd. Verzoeker zijn beroep in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 130.063 van 24 september 2014.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet met name zijn vrees bij terugkeer naar Kirgizië te worden vervolgd door de Kirgizische overheid of etnisch Kirgizische medeburgers omwille van zijn Oezbeekse etnie.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker een krantenartikel neer.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerdere asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Het volstaat niet te verwijzen naar algemene rapporten (stuk B1, B2 en B3) dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.”

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oezbekistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat haar asielaanvraag wel degelijk in overweging werd genomen zodat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen. Verzoekende partij wijst er op dat zij en haar echtgenoot niet verhoord werden conform de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij werd gehoord in de Russische taal, terwijl zij deze taal niet echt machtig is. Zij werd 16 minuten gehoord en haar echtgenoot slechts één uur. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij nieuwe rapporten heeft ingediend waaruit blijkt dat zij het doelwit zullen zijn van vervolging omwille van hun Oezbeekse origine. Verzoekende partij verwijt het Commissariaat-generaal tevens dat geen vragen werden gesteld over het werk van haar echtgenoot als chauffeur. Verzoekende partij wijst er tevens nog op dat het dossier niet grondig werd geanalyseerd rekening houdende met de door haar geciteerde rapporten.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat zij gehoord werd in de Russische taal, terwijl zij deze taal niet echt machtig is, wijst de Raad er op dat verzoekende partij bij het indienen van haar derde asielaanvraag om de bijstand van een tolk Russisch heeft gevraagd, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekende partij betwist dit ter terechtzitting niet. Verzoekende partij heeft zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal aangegeven dat haar kennis van het Russisch beperkt was doch tevens gesteld dat zij de tolk begreep. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen eigen asielmotieven inriep doch zich volledig steunde op de elementen aan de basis van de asielaanvraag van haar echtgenoot.

De Raad stelt voorts vast dat noch uit het verslag van het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag op 19 maart 2015, noch uit het verslag van het gehoor van haar echtgenoot aldaar diezelfde dag blijkt dat verzoekende partij en/of haar echtgenoot op het einde of na afloop van het verhoor ook maar enige kritiek zou hebben geuit over de korte duur van het gehoor. Daarenboven maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk welke relevante en essentiële elementen of gegevens zij nog wenste toe te voegen aan haar relaas.

In zoverre verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt dat geen vragen werden gesteld over het werk van haar echtgenoot als chauffeur, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar echtgenoot in het gehoorverslag en ook in het verzoekschrift stelt dat hij als chauffeur werkte, goederen vervoerde, veel concurrenten had en “ze (mij) haatten”, maar, noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift geeft de echtgenoot van verzoekende partij aan waarom hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade dreigt te lopen. Daarenboven dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij hier voorbij gaat aan het feit dat er in de eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan het relaas en de vervolgingsfeiten en zij evenmin nieuwe gegevens aanbracht tijdens haar tweede asielaanvraag.

Met betrekking tot verzoekende partij haar verwijzing naar nieuwe rapporten die zij heeft ingediend en waaruit volgens haar zou blijken dat zij/haar gezin het doelwit zal zijn van vervolging omwille van haar Oezbeekse origine, herhaalt de Raad dat een verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu enkele rapporten omtrent o.a. de algemene (mensenrechten)situatie en de situatie voor etnische Oezbeken in Kirgizië -informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op verzoekende partij haar persoon- niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij, overigens Oezbeeks staatsburger, blijft hier in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, waarin net met de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat verzoekende partij bij haar huidige derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerdere asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oezbekistan.“

Inzake verzoekende partij haar vader I.R. wordt bij arrest nr. 178 259 van 23 november 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt een derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122.444 van 14 april 2014 omdat de door hem aangehaalde problemen met etnische Kirgiezen omwille van zijn Oezbeekse origine die hij aanhaalde niet geloofwaardig werden beschouwd. Verzoeker zijn beroep in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 130.063 van 24 september 2014.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet met name zijn vrees bij terugkeer naar Kirgizië te worden vervolgd door de Kirgizische overheid of etnisch Kirgizische medeburgers omwille van zijn Oezbeekse etnie.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker een krantenartikel neer.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerdere asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. Het volstaat niet te verwijzen naar algemene rapporten (stuk B1, B2 en B3) dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan, bij monde van haar raadsman, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat haar asielaanvraag wel degelijk in overweging werd genomen zodat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen. Verzoekende partij wijst er op dat zij en haar echtgenote niet verhoord werden conform de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij haar echtgenote werd gehoord in de Russische taal, terwijl zij deze taal niet echt machtig is. Haar echtgenote werd 16 minuten gehoord en zij zelf slechts één uur. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij nieuwe rapporten heeft ingediend waaruit blijkt dat zij het doelwit zullen zijn van vervolging omwille van hun Oezbeekse origine. Verzoekende partij verwijt het Commissariaat-generaal tevens dat geen vragen werden gesteld over haar werk als chauffeur. Verzoekende partij wijst er tevens nog op dat het dossier niet grondig werd geanalyseerd rekening houdende met de door haar geciteerde rapporten.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat haar echtgenote gehoord werd in de Russische taal, terwijl zij deze taal niet echt machtig is, wijst de Raad er op dat verzoekende partij en haar echtgenote bij het indienen van hun derde asielaanvraag om de bijstand van een tolk Russisch hebben gevraagd, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekende partij betwist dit ter terechtzitting niet.

Verzoekende partij haar echtgenote heeft zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal aangegeven dat haar kennis van het Russisch beperkt was, doch tevens gesteld dat zij de tolk begreep. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij dat zij geen eigen asielmotieven inriep doch zich volledig steunde op de elementen aan de basis van de asielaanvraag van haar echtgenoot.

De Raad stelt voorts vast dat noch uit het verslag van het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag op 19 maart 2015, noch uit het verslag van het gehoor van haar echtgenote aldaar diezelfde dag blijkt dat verzoekende partij en/of haar echtgenote op het einde of na afloop van het verhoor ook maar enige kritiek zou hebben geuit over de korte duur van het gehoor. Daarenboven maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk welke relevante en essentiële elementen of gegevens zij nog wenste toe te voegen aan haar relaas.

In zoverre verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt dat geen vragen werden gesteld over het werk als chauffeur, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het gehoorverslag en ook in het verzoekschrift stelt dat zij als chauffeur werkte, goederen vervoerde, veel concurrenten had en "ze (mij) haatten", maar, noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan waarom zij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade dreigt te lopen. Daarenboven dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij hier voorbij gaat aan het feit dat er in de eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan het relaas en de vervolgingsfeiten en zij evenmin nieuwe gegevens aanbracht tijdens haar tweede asielaanvraag.

Met betrekking tot verzoekende partij haar verwijzing naar nieuwe rapporten die zij heeft ingediend en waaruit volgens haar zou blijken dat zij/haar gezin het doelwit zal zijn van vervolging omwille van haar Oezbeekse origine, herhaalt de Raad dat een verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu enkele rapporten omtrent o.a. de algemene (mensenrechten)situatie en de situatie voor etnische Oezbeken in Kirgizië -informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op verzoekende partij haar persoon/gezin- niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, waarin met de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat verzoekende partij bij haar huidige derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerdere asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië dan wel Oezbekistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS